Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 869/2015
16 07.2015. године
Б е о г р а д

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац, Јелене Боровац, Гордане Ајншпилер-Поповић и Бранка Станића, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца А.С. из Б.П., чији је пуномоћник А.В., адвокат из Н.С., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова Београд, коју заступа Републичко јавно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради накнаде трошкова доласка и одласка са рада, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1. 2066/14 од 11.08.2014. године, у седници одржаној 16.07.2015. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ предлог тужене да се о ревизији изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1. 2066/14 од 11.08.2014. године, одлучује као о изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1. 2066/14 од 11.08.2014. године.

О б р а з л о ж е њ е

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1. 2066/14 од 11.08.2014. године одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 1246/2012 од 31.03.2014. године, којом је усвојен тужбени захтев, а тужена обавезана да тужиоцу на име неисплаћене накнаде трошкова за долазак на рад и одлазак са рада исплати 28.357,68 динара са припадајућом законском затезном каматом и накнади трошкове поступка од 58.710,73 динара.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужена је благовремено изјавила посебну ревизију због уједначавања судске праксе, у смислу одредбе члана 404. ЗПП.

Одлучујући да ли у конкретном случају постоје услови да се о изјављеној ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, на основу члана 404. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр. 72/2011, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП за одлучивање о ревизији тужене

као изузетно дозвољеној. Наиме, у конкретном случају није одступљено од судске праксе, а изражено правно схватање у побијаној одлуци је у складу са ставом Врховног касационог суда заузетим у пресуди Рев2 1405/2013.

Како нижестепене одлуке не одступају од овог правног става, нема разлога за одлучивање о ревизији тужене као о изузетно дозвољеној.

Како је другостепена одлука против које је изјављена ревизија, донета 11.08.2014. године, након ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 55/14), од када је оцена испуњености услова за дозвољеност ревизије изјављене на основу члана 404. ЗПП у искључивој надлежности овог суда; Врховни касациони суд је на основу члана 14. и члана 23. цитираних новела, одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд налази да изјављена ревизија није дозвољена.

Новелираном одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 55/14), прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

О захтеву тужиоца по тужби поднетој 22.08.2012. године, правноснажно је пресуђено 11.08.2014. године, након ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 55/14).

У конкретном случају ради се о спору из радног односа, који се односи на потраживање у новцу, па се дозвољеност ревизије цени под истим условима као у имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање.

Стога, како вредност предмета спора побијаног дела од 28.357,68 динара, не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци решења.

Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.